

Θέλω μόνο... να μην αλλάξει τίποτα

«Και γιατί να ξεκινήσεις ένα μπλογκ το οποίο σκοπεύεις να αφήσεις κλειδωμένο στο private για πάντα, από τη στιγμή που θα μπορούσες να γράφεις σε ένα ωραιότατο ημερολόγιο, με τον Ρόμπερτ Πάτινσον στο εξώφυλλο και με κλειδαριά;» με ρώτησε η Θάλεια. (Εφυγε χωρίς να περιμένει απάντηση – προφανώς φοβήθηκε ότι θα της αρχίσω σινεφίλ κήρυγμα. Αν δεν μπορώ να συγχωρήσω κάτι στη Θάλεια είναι που δεν καταλαβαίνει γρι από τα κινηματογραφικά μου κολλήματα. «Πφφφ, φυτό» λέει πάντα.) Τώρα δεν ξέρω για σένα, πάντως εγώ δεν έχω δει τελευταία να πουλάνε πουθενά ημερολόγιο με κλειδαριά. Και, τέλος πάντων, σε λίγο ακόμα και τα σημειώματα που αφήνω το πρωί στον μπαμπά θα τα γράφω σε Word – την ιστορία της ζωής μου θα τη γράψω στο χέρι;

ΟΚ, υπερβάλλω. Ο στόχος δεν είναι να γράψω την ιστορία της ζωής μου – τουλάχιστον όχι ολόκληρης της ζωής μου. Ο στόχος είναι μάλλον να γράψω την ιστορία της καινούριας μου ζωής. Της ζωής που θα ζήσω εδώ που μ’

έριξε η μοίρα, η καινούρια μείωση μισθού του μπαμπά και η ξεροκεφαλιά του Τριβόλη, που ούτε διανοήθηκε να μειώσει τα δίδακτρα της χρονιάς όταν του το ζήτησε η μαμά. «Σαν να μην ξέρουμε όλοι ότι σε λίγο θα μείνει μόνος του στο σχολείο να μιλάει με τις κιμωλίες» (μουρμούρα της μαμάς την ώρα που οδηγούσε προς το σπίτι και προσπαθούσε να αγνοήσει το δεν-τη-θέλω-τη-ζωή ύφος μου).

«Λες και δεν έβγαλε ταινία στην ώρα του ο Τζέι Τζέι Άμπραμς [<http://tinyurl.com/ohclqzk>] είσαι, φλουράκι» είπε ο μπαμπάς με το που μπήκαμε στο σπίτι. Είχε μόλις γυρίσει από το γραφείο –δηλαδή είχε μόλις κουβαλήσει δουλειά από το γραφείο στο σπίτι–, οπότε ακόμα και ο γρουσουζής εαυτός μου δεν το βρισके σωστό να του αρχίσει την γκρίνια. Οπότε, άφησα ασχολίαστο το ότι παρομοίαζε τον ξεριζωμό μου με μια διάψευση των σινεφίλ προσδοκιών μου και κλείστηκα στο δωμάτιό μου για να πω τα νέα στη Θάλεια. Η οποία έμεινε, όπως όφειλε σαν καλή κολλητή, σιωπηλή για κανένα τρίλεπτο μπροστά στην οθόνη, μου θύμισε ότι θα μιλάμε ανά τέταρτο με sms κατά τη διάρκεια του πρώτου ίσως αγιασμού της σχολικής μας ζωής που δε θα τον περνούσαμε μαζί και μου υποσχέθηκε ότι θα με ενημερώνει λεπτομερώς για τις κινήσεις του Μαλάκα στο απογευματινό ντιμπρίφιγκ – και με ντοκουμέντα, αν χρειαστεί. Συγκινητικό; Σίγουρα. Παρηγορητικό; Καθόλου.

Για να συνοψίσω, αγαπητό μπλογκ-ημερολόγιο: Σήμερα, 10 Σεπτεμβρίου, τελευταία μέρα των καλοκαιρινών διακοπών και της ζωής μου ως μαθήτριας των Ιδιωτικών Εκπαιδευτηρίων Τριβόλη, παραμονή της έναρξης της σχολικής χρονιάς και της καινούριας μου ζωής ως μαθήτριας της Α΄ τάξης του Α΄ Λυκείου Καλλιθέας, σε εξορκίζω να γίνεις ο σάκος του μποξ, ο φίλος μου και το συμπονετικό αυτί που θα ακούει το δράμα μου, χωρίς εκνευριστικά του τύπου «άλλα παιδιά δεν έχουν να φάνε, Ζωή» και «όλα θα πάνε καλά, μη φοβάσαι, φλουράκι» και «σόρι, με περιμένει ο Χρήστος, φιλενάδα».

Και μια και το 'φερε η κουβέντα, σου βάζω τίτλο «Ήθελα μόνο». Για να θυμάμαι να σου γράφω τι θέλω στ' αλήθεια χωρίς να το ξανασκεφτώ – για παράδειγμα, τώρα, μια κρέπα για να παρηγορηθώ.

Θέλω μόνο... την άλλη μου κάλτσα

Θα έλεγα ότι δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από την πρώτη μέρα σε ένα καινούριο σχολείο αν δεν είχα μόλις ζήσει την πρώτη μέρα σε ένα καινούριο σχολείο στο οποίο όλοι θεωρούν τα παιδιά που έχουν περάσει έστω και έξω από ιδιωτικό πιο ξενέρωτα κι από μηχανή κουρέματος γκαζόν. Εμένα, που έχω περάσει εκεί εννιά από τα εννιά χρόνια της μέχρι τώρα σχολικής μου ζωής, θα θέλουν, νομίζω, να με κουρέψουν από τα πόδια, μαζί με το γκαζόν – ευτυχώς προς το παρόν το μόνο που έκαναν ήταν να με αγνοήσουν.

Καθόμουν στο πεζούλι που χωρίζει το προαύλιο του λυκείου από του γυμνασίου κι έστειλα το 68ο sms της ημέρας στη Θάλεια, όταν με χτύπησε και η μπάλα – γιατί, φαίνεται, δεν ξεχώριζα ήδη αρκετά σαν μονή κάλτσα ανάμεσα στα πηγαδάκια. Όχι ότι γύρισε κανείς να δει αν η μύτη μου ήταν ακόμα στη θέση της – μόνο ένας ξανθός τυπάκος με γυαλιά, εξίσου καινούριος (και χαμένος) μ' εμένα, νομίζω, ξεκίνησε να έρχεται προς το μέρος μου,

αλλά στην πορεία μάλλον σκόνταψε στην ντροπή του και έκανε ότι είχε σηκωθεί απλώς για να κλοτσήσει πίσω την μπάλα. Εκείνη την ώρα μού ήρθε να βάλω τα γέλια από συμπόνια και ανακούφιση, όμως αμέσως μετά η Θάλεια μου απάντησε με sms ότι όχι, ο Μαλάκας δεν είχε ρωτήσει ακόμα για μένα ούτε είχε πάθει κρίση πανικού προσπαθώντας να με εντοπίσει, πράγμα που, όσο αναμενόμενο κι αν ήταν στην πραγματικότητα, εξολόθρευσε και τη συμπόνια και την ανακούφιση και με έκανε να θέλω να βάλω τα κλάματα instead και να μη σταματήσω μέχρι την τελετή αποφοίτησης (σε τρία χρόνια περίπου).

Με κράτησε μόνο το ότι κάτι τέτοιο δε θα με έκανε με τίποτα να φανώ περισσότερο κουλ, γι' αυτό και με το που ξεκίνησε ο αγιασμός αφοσιώθηκα στο ασφαλές σπορ σύγκρισης των κώλων που κουβαλάνε τα κορίτσια της καινούριας μου τάξης, γουρλώνοντας μάλιστα τα μάτια έτσι ώστε να στεγνώσουν τα τρία δάκρυα που απειλούσαν να με κάνουν ρεζίλι. Ο απογοητευτικός απολογισμός ήταν «τέσσερις μεγαλύτεροι, τρεις περίπου ίδιοι, εννιά μικρότεροι», κάτι το οποίο, φαντάζομαι, δεν οφείλεται σε κάποια αποτελεσματική καμπάνια υγιεινής διατροφής που τρέχει στο κυλικείο εδώ, αλλά μάλλον στην παρανοϊκή ψευδαισθησή μου ότι το να σαβουρώνω χωρίς έλεος, εδώ και δύο βδομάδες, μπροστά στον υπολογιστή, θα βελτιώνει τις τραπεζικές καταθέσεις των γονιών μου τόσο ώστε να μη χρειαστεί ν' αλλάξω σχολείο.

Γυρίζοντας στο σπίτι, βρήκα τη μαμά να με περιμένει ξεφυλλίζοντας κάποιο ηλίθια πανάκριβο ξένο περιοδικό που είχε ξεμείνει από τη θεία Μαίρη πάνω στο τραπέζι της κουζίνας. (Ήταν μία από τις τρεις μέρες του χρόνου που η μαμά γυρίζει νωρίς, αλλά δυστυχώς όχι μία από τις πέντε που μαγειρεύει.) Παραγγείλαμε πίτσες πεπερόνι και τις φάγαμε από το κουτί – απόδειξη ότι η μαμά περνάει εξίσου δύσκολα με μένα. «Δε θέλω να γκρινιάζεις και να φορτώνεις τον μπαμπά» μου είπε την ώρα που από πίσω διάβαζα τη σκέψη-μάχη της για το αν πρέπει να φάει και πέμπτο κομμάτι με διπλό τυρί ή να το αφήσει για κείνον. Το έβαλε νευρικά πίσω στο κουτί, έκλεισε το καπάκι και το έχωσε στον φούρνο, κι εκείνη τη στιγμή μ' έπιασε μια ακατανίκητη επιθυμία να της πω για το πόσο αόρατη νιώθω, για την πονεμένη μύτη μου, για τη σύγκριση των κώλων (ο κώλος της θείας Μαίρης έβγαινε πάντα «μικρότερος» στη σύγκριση της μαμάς, γι' αυτό νομίζω δεν πηγαίναμε ποτέ για μπάνιο μαζί της), για το ότι πεινούσα ακόμα. Ύστερα όμως θα είχα να αντιμετωπίσω το γνωστό κήρυγμα περί αυτοπεποίθησης ΚΑΙ υγιεινής διατροφής – κι αυτό το χάσμα λογικής ήταν κάτι που, σήμερα ειδικά, μου ήταν αδύνατο ν' αντέξω.

Είδες; Πέρασαν δύο χρόνια από τότε. Σε κοιτάζω και νιώθω δύο φορές καμάρι – μία γιατί σε μεγάλωσα και μία γιατί βγήκαμε μαζί από αυτή την ιστορία.

Μου ζήτησες να σου γράψω τη δική μου πλευρά. Τη δική μου ιστορία μέσα στη δική σου ιστορία. Στην αρχή σκέφτηκα: Γιατί; Αφού μαζί το περάσαμε, δεν ξέρεις πώς ήταν; Μετά συνειδητοποίησα ότι αυτό που ζούσα τότε κι αυτό που έβλεπες εσύ σε μένα ήταν δύο πράγματα διαφορετικά. Γιατί για σένα ήμουν μόνο η μαμά σου, μια μαμά που έτρεμε μη σε χάσει και γι' αυτό δεν ήθελε να χάνει χρόνο με το να μοιράζεται τα δικά της συναισθήματα, μόνο προσπαθούσε να μαντέψει τα δικά σου.

Ε, ίσως τώρα είναι η στιγμή να το κάνω. Έστω και εκ των υστέρων, έστω και αποσπασματικά. Γιατί μέσα απ' αυτή την ιστορία κάτι μάθαμε όλοι ο ένας για τον άλλον και ίσως είναι καλή ιδέα να μη σταματήσουμε εδώ.

Από τότε που αρρώστησες, μ' έναν τρόπο υπερφυσικό, θυμάμαι όλες τις δίαιτες που έχω κάνει απ' όταν γεννήθηκες. Ίσως να θυμάμαι και όλες τις φορές που προσπάθησα να κάνω δίαιτα και τη σταμάτησα πριν καν την ξεκινήσω. Της λαχανόσου-

πας. Την Άτκινς. Αυτή με τις μπανάνες και την άλλη με όλα τα φρούτα εκτός από μπανάνες. Τη Σάουθ Μπιτς Ντάιητ, την Ντουκάν Ντάιητ, τη δίαιτα με τη λεμονάδα, όλες αυτές τις δίαιτες κομμένες από περιοδικά, αντιγραμμένες από τα φυγεία των φίλων μου και της γιαγιάς, με τους τόνους κότατζ τσιζ και μαρουλόφυλλα.

Δεν τις θυμάμαι φυσικά επειδή κάποια από αυτές είχε ουσιαστικό αποτέλεσμα – στα κιλά ή στη ζωή μου. Αλλά επειδή μετά από την περιπέτειά σου (έτσι τους αρέσει να το λένε, «περιπέτεια». Εγώ προτιμώ το «κόλαση», αλλά ας είναι) έχουν πάρει στο μυαλό μου τη μορφή μιας σφραγίδας που σου πάταγα στο κούτελο με κάθε καινούριο «από Δευτέρα». Νταπ. Πάρε να μαθαίνεις. Έτσι αντιμετωπίζουν οι γυναίκες τα προβλήματα. Νταπ. Έτσι τις ανασφάλειες. Νταπ. Έτσι τα διλήμματα. Νταπ. Έτσι τα τραύματα. Νταπ. Έτσι την αδυναμία τους να πουν αυτό που σκέφτονται και να τελειώνουν. Νταπ, νταπ, νταπ. Για κάθε παράπονο που έχεις από τη ζωή σου, χάσε ένα κιλό. Νταπ. Και όλα θα φτιάξουν. Νταπ. Είμαι η μάνα σου και αυτό τον μηχανισμό σου προτείνω για να αντιμετωπίσεις την πραγματικότητα γύρω σου και μέσα σου.

Θάλεια και Ζωή

φίλε;

α, έλα

τι κάνεις;

καλά
εσύ;

τα ίδια
διαβάζεις;

ναι, μας έχωσε κανονικά αυτός για την Τετάρτη

ποιος αυτός;

ο μαθηματικός
Λυμπερόπουλος

καλός;

μαλάκας

κι αυτός;

γιατί ποιος άλλος;

ο δικός σου

ξέρεις κάτι που δεν ξέρω;

όχι, έτσι το 'πα
βλακεία

ναι

σόρι

δεν πειράζει

κι εγώ
διαβάζω

μαθηματικά;

όχι, τα ζώδια

χαχαχα
βλαμμένο

«Κρίδος: Μια νέα γνωριμία θα πλουτίσει την καθημερινότητά σας και θα σας βγάλει από τον αέναο κύκλο των εγωκεντρικών σας αναζητήσεων. Θα σας δώσει, μάλιστα, νέα ώθηση για να πετύχετε τους στόχους και τις επιδιώξεις σας»
τι διαφορά έχουν οι στόχοι από τις επιδιώξεις;

δεν ξέρω
συνέχισε
από καινούριες γνωριμίες σκίζω

«Η Νέα Σελήνη στους Ιχθύς θα φέρει αλλαγές στον χώρο του σπιτιού και της εργασίας σας»

μας τα 'παν κι άλλοι
για τον Ταύρο τι λέει;

«Όλα είναι υπέροχα με τη ζωή και με τον εαυτό σας.
Συνεχίστε έτσι»

έλα πες τι λέει;

Δεν ξέρω
έριξε πάνω την κόκα κόλα του το αδερφάκι μου
κι έγινε νιανιά το χαρτί
αλλά κάτι τέτοιο θα 'λεγε σίγουρα
πώς ήταν σήμερα εκεί;
γνώρισες κανέναν;

δύο κορίτσια που κάθονται πίσω μου
φαίνονται τουλάχιστον 22

μήπως είναι;

όχι έχουν χάσει μόνο μια χρονιά
την οποία μάλλον την έχασαν προσπαθώντας
να πετύχουν ίσια γραμμή με το αϊλάινερ το πρωί

και;

τι «και»;

την πέτυχαν;

καλύτερα κι από τη μακαρίτισσα την Έιμι

ζηλεύω

κι εγώ
δεν ξέρουν να λύνουν απλή εξίσωση, αλλά τις
ζηλεύω φριχτά

είναι κουλ, πώς το λένε
α, δε σου 'πα, η μία, η Μυρτώ, είναι ξαδέρφη του
Λεούση, από το περσινό Γ2
αυτός δε μου 'πες ότι κάνει φέτος τον dj;

ναι, ναι
κι έχει γίνει τρελός γκόμενος, δε θα το πιστεύεις
αχχχχχ

ναι, κάτι άκουσα
αυτή, η Μυρτώ, έβγαине το καλοκαίρι με τον
Διαμαντόπουλο

σκατά

ναι
και καπνίζουν συνεχώς

εσύ;

τρελή είσαι
μ' έχουν που μ' έχουν για φλώρο, φαντάσου να με
πιάσει και βήχας

...

τι;

τίποτα
ζηλεύω λίγο, σου είπα
εγώ εδώ, με τους φλώρους
κανέναν καλό είδες;

όχι
δηλαδή είδα έναν αλλά προφανώς δεν είναι αρκετά
μαλάκας για να μ' αρέσει

κρίμα

ήλπιζες ότι θα ξεκολλήσω

λίγο
ναι

καλά, κοιμήσου

μπα, έχω ακόμα διάβασμα

τι;

αγγλικά
η μάνα μου φωνάζει ότι αν δεν το πάρω και φέτος θα
με στείλει το καλοκαίρι σε camp

αφού έχει υποσχεθεί ότι θα πάμε μόνες μας Σαντορίνη
να της πεις ότι θα κάνουμε εξάσκηση στα αγγλικά με
τους τουρίστες στην Οία

χαχαχα
ναι θα πιάσει
θα μου πει «να πάει μόνη της η Ζωή, εκείνη το πήρε
στην ώρα της»
φυτό
ε, φυτό
τεσπα
μην ανησυχείς
η Σαντορίνη είναι δική μας
άσε που θα το πάρω

φυσικά και θα το πάρεις
φυτό είσαι κι εσύ, απλώς το κρύβεις
αν θες βοήθεια σε κάτι, πες
φίλε πάω να φάω μαρούλι
πάρε άμα θες τηλέφωνο μετά

νταξ
εγώ θα φάω μια πίτα πειράζει;

βλαμμένο
σταμάτα
εσύ τα καις στην προπόνηση
εγώ αν αρχίσω να τρώω πίτες δε θα σταματήσω ποτέ
το ξέρεις

είσαι τρελή
γεια

γεια
τα λέμε μετά

